

Dombegyháza, 1897. február 19. – Budapest, 1954. november 2.

Értelmiségi családban született, apja orvos volt. Még diákkorában a fővárosba került, itt fejezte be középiskolai tanulmányait. 1924-ben Pécsen, a Magyar Királyi Erzsébet Tudományegyetemen szerzett orvosi diplomát. Visszaköltözött Budapestre, miután a Pesti Izraelita Hitközség Alapítvány Közkórházában röntgenasszisztensi állást kapott. 1930-tól a Therápia Szanatórium röntgenfőorvosa. 1932-től 1936-ig a csepeli Weiss Manfréd Gyár kórházának a főorvosa. Szakmai körökben kiemelkedő radiológusként tartották számon. Napi munkája mellett fontos feladatának tekintette, hogy látogassa a peremkerületek munkásotthonait, s az adott lehetőségek között felvilágosító előadásokat tartson, orvosi tanácsokat adjon a népbetegségek megfékezésére.

1928-tól a Magyarországi Szociáldemokrata Párt VII. kerületi szervezetének a tagja, egyike volt a szocialista orvos csoport megalapítóinak. Ezekben az években bevonták az illegális Kommunisták Magyarországi Pártja legfelsőbb vezetésébe. 1934 végétől a KMP hazai apparátusának a vezetője. Szervezete a párt illegális nyomdája működését és a sajtótermékek elosztását, mint a párt futára, többször járt Bécsben és Prágában. 1936 januárjában, az itthoni kommunista vezérkar lebukásakor a rendőrség őt is letartóztatta, kilenc év fegyházra ítélték. Vele együtt vették őrizetbe Kiss Zsigmondot, Péter Györgyöt, Sebes Istvánt, Domonkos Lajost. Helyzetüket súlyosbította, hogy ekkor már érvényben volt az a törvény, amely a kommunista szervezkedést kémtevékenységnek minősítette, így katonai bíróság elé kerültek. Későbbi feleségét is lefoglák, de őt bizonyítékok hiányában három nap fogvatartás után kiengedték. Büntetéséből a leghosszabb időt a budapesti Margit körúti fegyházban töltötte. Valamennyi börtönében orvosként dolgozhatott, sokat tett a foglyok egészségének védelméért, a betegek gyógyszerrel való ellátásáért. Szabad mozgási lehetősége, tudása, konspiratív szervezkedési tapasztalatai alkalmassá tették a bebörtönzött kommunisták irányítására. Az 1944 őszen kialakult sajátos politikai helyzetben, büntetésének teljes kitöltése előtt szabadlábra helyezték. A szovjet csapatok bejöveteléig illegálisan, hamis papírokkal bujkálva élt Budapesten.

1945 tavaszán megbízták az orvosszakszervezet és Budapest egészségügyének megszervezésével. Újraindította az orvosi sajtót. Számos állami és társadalmi tisztséget töltött be: az orvos-egészségügyi szakszervezet főtitkára, a Szakszervezeti Tanács, majd a SZOT tagja, az Egészségügyi Tudományos Tanács elnöke. 1945. áprilisban a fővárosi választói nagygyűlésen bekerült az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945. november 4-én, az országos listán pótképviselő lett, nem hívták be a Nemzetgyűlésbe. Az 1947. augusztus 31-i választások alkalmával Nagy-Budapesten mandátumot szerzett. Megalakulásától kezdve a társadalompolitikai bizottság helyettes elnöke. Gyakori felszólaló a plenáris üléseken. Az 1949-1953 közötti Országgyűlésben is a fővárosi listán jutott mandátumhoz.

Mint az MDP tudományos bizottságának a tagja, részt vett az MTA 1948-1949. évi átszervezésében. 1951. májustól 1953. júliusig a Magyar Népköztársaság követe volt Washingtonban. 1953 őszétől a Budapesti Orvostudományi Egyetemen az egészségügyi szervezési tanszék első egyetemi tanára.